

W A T E R V A L

Annemarie Snels

WATERVAL

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk juni 2020

© 2020 Annemarie Snels

© 2020 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Omslagbeeld: Annemarie Snels / iStockphoto

Foto auteur: Koen Mol

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.annemariesnels.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

*Voor Koen, Joep en Lieke. All you need is a dream.
Mijn droom ligt voor jullie.*

“Halte dein Herz, o Wanderer, fest in gewaltigen Händen! Mir entstürzte vor Lust zitternd das meinige fast. Rastlos donnernde Massen auf donnernde Massen geworfen, Ohr und Auge, wohin retten sie sich im Tumult?”

- Uit Am Rheinfall, Eduard Mörike

“Houd uw hart, o reiziger, vast in machtige handen! Bevend van plezier had ik mezelf er bijna in gestort. Rusteloos smijten donderende massa's zich op donderende massa's, oor en oog, hoe redden ze zichzelf in het geweld?”

- Vrije vertaling door Annemarie Snels.”

Anoucks hart bonkt in haar borstkas. Haar rechterhand gaat langzaam naar het touw waaraan de gietijzeren trekbel hangt, maar op het laatste moment trekt ze hem terug. Kan ze dit wel? Zodra ze haar langverwachte komst kenbaar maakt, is er geen weg meer terug.

Ze schrikt op uit haar aarzeling als de zware eikenhouten voordeur zichzelf lijkt te openen. Groene ogen kijken haar vanaf de andere kant van de deurpost verrukt aan.

'Hallo!' klinkt het enthousiast uit de mond van het blonde meisje van vier jaar. Achter haar doemt ze op: Tanya Tewold, de vrouw des huizes, Anoucks baas voor het komende jaar, haar rivale. Ze zou haar uit duizenden herkennen. Haar lange, blonde haar krult van nature. Ze draagt overdadig veel make-up op haar oogleden, wangen en lippen; haar gave, blanke huid met lichte sproetjes op de neus heeft eigenlijk geen foundation nodig. Anouck moet tot haar ongenoegen nogmaals vaststellen dat deze slanke vrouw, ondanks haar iets naar voren staande tanden, een knappe verschijning is. Ze is dan misschien begin dertig, zo'n vijf jaar ouder dan Anouck, maar dat geef je haar niet. Zelfverzekerd schudt de vrouw haar de hand. Het valt Anouck nu pas op dat aan elke vinger een ring is

geschoven. Het is een kleurrijke variatie, maar geen teken van rijkdom. De handdruk is tegelijkertijd vriendelijk en stevig. 'Goedemiddag, Anouck. Welkom in *der Schweiz*. Kom snel binnen. Het is te koud om buiten te blijven staan. Als ik het weerbericht mag geloven, gaat het over een half uur sneeuwen en houdt het de rest van de dag niet meer op.'

Het meisje met de groene ogen trekt Anouck aan de hand naar binnen. De voordeur slaat dicht. Geen weg meer terug. De wielen van haar zware reiskoffer krassen over de brede beige tegelvloer in de gang. Ze zet haar bagage bij de houten trap die zich als een langwerpige wokkel naar de bovenverdieping manoeuvreert.

Het meisje sleept Anouck mee naar de woonkeuken. De tegelvloer uit de gang loopt door in deze vierkante ruimte. De crèmekleurige keukenkastjes glimmen in de winterzon die haar felste stralen door het raam aan de straatzijde naar binnen werpt, voordat ze volledig achter de wolken verdwijnt. In het midden staat een eettafel van zeker twee meter lang met zes stoelen van donkerbruin leder eraan. Het ruikt er naar appeltaart. De kaneelgeur doet Anouck watertanden.

De dansende vlammen in de houtkachel in de hoek rechtsachter hebben een haast hypnotiserende werking. Ze laten Anoucks twijfels, die zich stevig in haar buik hebben vastgezet, op hun ritme uit haar lijf verdwijnen. Ze gaat er iets van maken. Iets wonderbaarlijks. Een herinnering voor het leven. Of liever, de start van een nieuw leven.

'Jij moet Lisa zijn. Of nee, Heidi,' lacht Anouck het kleutermeisje toe.

'Nee, ik heet Feline,' zegt het Zwitserse meisje in onvervalst Nederlands. Ze kijkt Anouck bozig aan, maar diens

knipooog laat haar weer glimlachen. Ze knuffelt Anouck alsof ze haar al jaren kent.

‘Laat onze gast maar even bijkomen van de lange reis, *Schnuckelchen*. Ga maar lekker spelen met je schaapje.’

Feline maakt zich los en rent onder de boog achter in de keuken door naar de woonkamer.

‘Schaapje is haar favoriete knuffel,’ legt Tanya uit. ‘Er komt niemand tussen die twee. Wil je koffie of thee? Oh nee, ik laat je eerst je slaapkamer zien. Ik neem je koffer wel mee, jij hebt er al lang genoeg mee moeten slepen, helemaal vanuit Nederland.’

Anouck laat zich deze luxe maar al te graag welgevallen. Ze loopt achter Tanya aan, de steile houten wokkeltrap op. In een flits ziet ze voor zich hoe ze de vrouw met een woeste beweging van de trap gooit. Tanya gilt, naar beneden rollend, de longen uit haar lijf. Plotsklaps stopt het gegil, spetters bloed vliegen over de tegelvloer en tegen de muren. De geur van ijzer bereikt Anoucks neus. Het ongeloof in Tanya’s wijd opengesperde ogen maakt het overheerlijke beeld compleet.

De stem van Tanya dwingt Anouck haar droom los te laten en terug te keren naar de echte wereld. *Te vroeg nog. Genoeg ideeën. Komt goed.*

Op de overloop draait Tanya zich om, een dankbare blik in haar grijze ogen. ‘Fijn dat je wat eerder naar Zwitserland kon afreizen. Mijn man Uwe is inkoper voor het ziekenhuis in Aarau en zal de komende tijd vaak in het buitenland zijn. Zelf heb ik een belangrijke opdracht binnengesleept voor mijn marketingbureau. Daar zit als het ware vierentwintig uur per dag werk in. Dankzij jou hoef ik me in ieder geval geen zorgen te maken over Feline en Daniel.’

‘Ik had toch niets beters te doen. Ik ben superblij dat ik meteen aan de slag kon zo na de kerstdagen. Waar is Daniel eigenlijk?’

‘Die doet zijn middagslaapje. Hij is een echte slaapkop, een heerlijk makkelijk jochie. Kom, we gaan naar jouw kamer. Uwe en ik slapen vanaf nu op de zolderverdieping. Ik vind het wel lastig om mijn slaapkamer op een andere verdieping te hebben, maar Uwe heeft me ervan weten te overtuigen dat het belangrijk is dat jij dag en nacht dicht bij de kinderen bent. Daarom krijg jij de *master bedroom*.’

Achter de leisteengrijs geverfde deur verschijnt een ruim, licht vertrek. De kamer is zeker drie keer zo groot als het appartement in Nederland waarvan Anouck definitief de huur heeft opgezegd. Ze is blij verrast over de ruimte die ze van het gezin Tewold tot haar beschikking krijgt.

Tanya leidt haar rond. ‘Het bed is nieuw. De lichtblauwe scheidingsmuur erachter verbergt de badkamer met douche. En kijk, bij het raam hebben we een bureau neergezet met een laptop erop. Dan kun je skypen met je familie en vrienden in Nederland.’

‘Dank je wel,’ zegt Anouck met een glimlach. ‘Wat lief dat jullie daaraan hebben gedacht.’

Weten zij veel dat Anouck daar helemaal geen behoefte aan heeft. Ach, misschien komt de laptop op een andere manier nog van pas. Het kan handig zijn om Google Maps te raadplegen.

Tanya glimlacht terug. ‘Ik laat je even alleen. Lust je koffie of thee?’

‘Thee graag. ’s Ochtends koffie, ’s middags thee.’

‘Prima. Dan zie ik je zo weer beneden.’

Zodra de vrouw des huizes wegloopt, controleert Anouck of de deur dicht is. Vanuit haar nek komt een flinke hoofdpijn op. De lange reis in de slaaptrein, de oncomfortabele

busreis naar dit dorp, de planning van wat te gebeuren staat met Tanya, Feline en Daniel en de twijfels die al zo lang aan haar knagen hebben haar uitgeput. De knopen in haar nekspieren stralen de opgebouwde spanning als geniepige messteken uit.

Uit haar koffer haalt Anouck snel een doosje paracetamol. Twee tabletten moeten genoeg zijn voor nu. In haar eigen badkamer kan ze slikken wat ze maar wil. Mooi. Ze heeft de oxazepam, die haar psychiater haar jaren geleden heeft voorgeschreven, in normale omstandigheden niet meer nodig. De komende tijd zal de spanning echter weleens flink kunnen oplopen, dus voor de zekerheid heeft ze een voorraadje pillen meegenomen.

Ze gaat op haar bed liggen. Het matras is harder dan ze gewend is. Toch neemt na een minuut de kloppende pijn in haar slapen af. Ze schrikt van de bescheiden klop op de deur. De stem van de kleine meid met de stralende groene ogen klinkt verlegen.

‘Mama heeft thee. En Daniel is wakker.’

Anouck richt zich op. Het gaat beginnen. ‘Momentje Feline, ik loop met je mee.’

Vanaf zijn moeders schoot kijkt Daniel nieuwsgierig naar Anouck. Ze schenkt hem een liefdevolle blik van achter haar theeglas, maar dan eist Feline haar volledige aandacht op. ‘Je hebt je thee op. Dan kunnen we nu een spelletje doen, toch?’

‘Zeker. Wat wil je doen?’

‘Verstoppertje!’ gilt Feline.

‘Dat is niet eerlijk. Ik ken de goede verstopplekjes nog niet in dit huis.’

‘Tikkertje dan, in de tuin?’ stelt het meisje nog enthousiaster voor.

‘Brrr. Te koud. Hou je van zingen?’

‘Iene miene mutte, tien pond grutten, tien pond kaas, iene miene mutte is de baas. Maar jij mag de baas niet zijn, want jij bent nog veel te klein. Koffie tik, af ben ik!’ zingt de kleine meid enthousiast. Ze kijkt Anouck trots aan terwijl ze met haar wijsvinger in haar eigen borst prikt.

‘Knap hoor. Je kunt goed Nederlands voor een Zwitserse *Mädel*,’ lacht Anouck.

‘Mama praat altijd Nederlands met mij. Papa Duits.’

‘Dat lijkt me lastig.’

Feline trekt haar schouders op. ‘Soms wel.’

Tanya, die Daniel de fles geeft, kijkt Anouck stralend aan. ‘Ik ben positief verrast. Feline is het type kat-uit-de-boomkijker, maar bij jou lijkt ze zich meteen thuis te voelen.’

Anouck is blij met het compliment, maar geeft geen reactie.

‘Welke talen spreek jij, Anouck?’ vraagt Tanya uiteindelijk.

‘Nederlands, Engels en Duits. Veel verder kom ik niet.’

‘Je zult merken dat het Zwitserse Duits lastig is. De uitspraak is compleet anders. Als ik een gesprek aanknoop met een Zwitser, vraag ik hem vrijwel meteen of hij langzamer wil praten. Maar binnen een halve minuut zijn ze dat vaak alweer vergeten en volgt er een spraakwerval. Er is werkelijk geen touw aan vast te knopen.’

‘Ik hoop dat uw man voor mij extra zijn best wil doen,’ zegt Anouck. Ze houdt haar hoofd schuin en trekt vragend haar wenkbrauwen op.

‘Vast wel. Bovendien, hij spreekt best goed Nederlands. Hij heeft ruim een jaar in Nederland gewoond voor zijn stage. Het is grappig dat we elkaar daar nooit hebben ontmoet. We hebben elkaar leren kennen in Canada, waar we allebei stage liepen. Hoe dan ook, we willen de kinderen tweetalig

opvoeden. Daarom spreek ik Nederlands en hij Duits tegen ze.'

Het gemorrel van een sleutel in de voordeur verraadt de komst van de vierde bewoner van dit huis. Feline springt van haar stoel en rent de gang in. 'Papa, papa! Anouck is hier.'

De donkere stem van de heer des huizes galmt door de betegelde gang. '*Wunderbar*. Heb je al met haar gespeeld?'

'Nee, maar wel gezongen. Iene miene mutte.'

Aan de echo in de gang te horen, is Uwe nog maar een paar stappen verwijderd van de keuken. Anoucks hart gaat als een razende tekeer. Dit is het moment suprême. Het moment waarop ze hem na al die jaren terugziet. Cool blijven. Niets laten merken.

Uwe steekt met een glimlach zijn hand naar Anouck uit. '*Wilkommen, Anouck*. Ik ben Uwe Tewold.'

Ze beantwoordt zijn hartelijke welkom met een handdruk. Zijn bruine krullen zijn onbekend. Zijn strak-in-het-pak-look ook. Anouck kijkt hem al handenschuddend doordringend aan. De teddybeerbruine ogen uit haar herinnering zijn onmiskenbaar dezelfde als waar ze nu in kijkt. Hij is het. Hij is het echt. Ze glimlacht terug. Zijn ogen geven geen openlijke blijk van herkenning. Goed zo. En tegelijkertijd ook teleurstellend. Hij is al zo veel jaren haar alles. Stiekem had ze gehoopt dat hij haar om de nek zou vliegen van blijdschap.

'Prettig kennis met u te maken,' zegt ze beleefd.

'Zek ma jij,' reageert Uwe in zijn beste Nederlands.

'Zal ik doen.' Ze probeert uit alle macht haar ogen los te maken van de zijne. Het lukt niet. Pas als Tanya het woord neemt, is het allesoverheersende gevoel weg.

'Voor vanavond heb ik een tafel gereserveerd in restaurant Rössli. De buurvrouw let op de kinderen. Dan hebben Uwe

en ik de kans om uitgebreider kennis met jou te maken.’ Tanya kijkt Anouck verwachtingsvol aan.

De schrik slaat Anouck om het hart. Ze zit nog niet te wachten op een uitgebreide kennismaking. De enorme vermoeidheid zorgt ervoor dat ze niet helder kan nadenken. Daardoor wordt ze slordig. Elk detail kan haar verraden. ‘Als u het niet erg vindt, blijf ik liever hier. De reis was vermoeiender dan verwacht. Maar jullie hoeven voor mij niet thuis te blijven. Het is vast lang geleden dat jullie met zijn tweeën uit eten zijn gegaan. Ik leg Feline en Daniel op bed en kruip er dan zelf vroeg in.’ Anoucks hartslag is voelbaar tot in haar slapen. terwijl ze op het antwoord van haar bazin wacht.

‘Zeg maar jij, net als bij Uwe.’

‘Dat vind ik lastig. U bent toch mijn baas.’

Tanya schudt ontkennend haar hoofd. ‘De kinderen zullen je agenda bepalen, niet ik.’

‘Daar heeft u... sorry, daar heb je gelijk in.’

‘Ik snak wel naar een avondje alleen met Uwe. Fijn,’ zegt Tanya dankbaar. Ze richt haar blik op haar man.

Anouck slaakt een onhoorbare zucht van opluchting. ‘Vind je het goed dat ik nu naar mijn kamer ga om te douchen? Roep me maar als jullie weggaan. Dan zorg ik verder voor Feline en Daniel.’

Tanya knikt. ‘Prima. Kun je het allemaal vinden, denk je?’

‘Dat komt goed. En anders wil Feline me vast wel helpen.’

‘Dat denk ik ook. Ze voelt zich al helemaal thuis bij je.’

Anoucks ogen ontmoeten die van Uwe, die vlak achter Tanya staat. ‘Dat is wederzijds.’

Om drie uur 's nachts schrikt Anouck wakker uit een nachtmerrie, zoals zo vaak. Steeds dezelfde. De baby huilt. Ze kan haar niet helpen. Ze wil haar knuffelen en troosten, maar ze heeft de kracht niet om het kindje op te tillen. Het stopt met huilen. De stilte is hartverscheurend. Anouck spoelt haar verdriet af onder de douche. Daar baart ze een nieuwe baby, klein en teer. Weer een meisje. Ook deze baby huilt. Anouck is het beu. Geen gehuil meer. Ze stopt het meisje via haar vagina weer naar binnen. Weg. Stilte. Het kindje schopt. Het trapt zo hard dat het linkervoetje door de buikwand naar buiten komt. Vijf teentjes, bedekt met bloed en slijm, komen tevoorschijn.

Verder dan dat gaat de nachtmerrie nooit. Op dat moment schrikt ze altijd wakker. Ze kan niet meer slapen, misselijk als ze is van het levendige beeld van Evi: babyteentjes, bloed en slijm.

Voorheen nam ze een oxazepam om te kalmeren. Nu pakt ze een boek om haar zinnen te verzetten. Harry Potter. Met die verhalen is ze opgegroeid. Ze voeren haar mee naar een fantasiewereld van tovenarij, waar goed en kwaad elkaar tegenkomen. De dementors jagen Anouck angst aan. De fabelwezens met hun lange, zwarte mantels zuigen het geluk uit je ziel. De mensen die in hun buurt komen,

kunnen zich alleen nog het ergste herinneren wat ze hebben meegemaakt. Anouck heeft de kracht van de dementors aan den lijve ondervonden; het geluk is uit haar ziel gezogen. In de boeken komt het altijd goed, dankzij Harry en zijn vrienden en de spreuken die ze leren op Zweinstein. Maar Anouck heeft de 'kus van de dementor' gekregen. Ze leeft, maar voelt zich een leeg omhulsel. En hoe vaak ze in gedachten ook *'expecto patronum'* heeft geroepen, het mag niet baten. In een van haar sarcastische buien heeft ze zichzelf wijsgemaakt dat dit komt doordat ze, in tegenstelling tot Harry Potter, geen gelukkige gedachten op kan roepen. Maar dat zal over een aantal maanden anders zijn, daarvan is ze overtuigd.

Deze nacht brengt Harry Potter geen rust in Anoucks hoofd. Ze moet nadenken. Terwijl ze ijsbeert door haar slaapkamer lopen de gedachten door elkaar. Wel niet, wel niet, wel niet. Tanya, Feline en Daniel. Uwe. Tanya en Uwe. Feline en Daniel. Na twintig minuten opent ze haar koffer, pakt er haar kleding uit en legt ze stuk voor stuk in de grijze kledingkast met schuifdeurspiegel. Als haar koffer leeg is en de kledingkast halfvol, schuift ze de deur dicht en kijkt haar spiegelbeeld doordringend aan.

'Je blijft nog wel een tijdje hier. Nee, je blijft voor altijd hier. Je leeft maar een keer. Ga ervoor, Anouck,' spreekt ze zichzelf moed in.

Ze schrikt op uit haar gedachten als de slaapkamerdeur zacht kreunend opengaat.

'Anouck, ben je wakker?' Het frêle stemmetje van Feline klinkt angstig in het donker. 'Ik kan niet slapen.'

'Jij ook al niet? Ik ben ook hartstikke wakker,' fluistert Anouck, terwijl ze naar Feline toe loopt. 'Waarom kan je niet slapen?' Ze veegt de tranen van de kleuterwangen.

‘De spoken hebben een feestje onder mijn bed. Ik wil dat ze ophouden, maar ze gaan gewoon door, wat ik ook zeg,’ snikt de kleine meid.

Anouck glimlacht om het beeld van feestende geesten. ‘Zijn het lieve spoken?’

‘Nee, ze zijn stom. Ze willen niet dat ik ga slapen. Ze zijn eng.’

‘Hoe zien ze er dan uit?’ vraagt Anouck meelevend.

Feline haalt haar schouders op. ‘Weet ik niet. Ik durf niet te kijken.’

‘Zullen we samen onder je bed gaan kijken? Misschien mogen we wel meefeesten.’

Feline heeft een ander voorstel. ‘Mag ik hier bij jou slapen? Toen mama en papa hier nog slapen mocht ik er ook altijd bij.’

Anouck glimlacht. ‘Vooruit dan. Maar de volgende keer gaan we samen onder je bed kijken. Ik ben ontzettend benieuwd naar dat spookfeestje.’

Feline slaapt snel in. Anouck kijkt naar haar. Ze is zo teer. Gelukkig hebben de dementors haar nog niet te pakken gehad. Beschermend legt ze haar arm om Felines middel en valt als een blok in slaap.

‘Opstaan, slaapkoppen. Het is tien uur. We gaan ontbijten.’ Anouck schrikt van Tanya’s stem. Ze staat aan het voeteneind van het bed. Anouck heeft haar niet binnen horen komen. Ze is boos op zichzelf. Ze moet beter opletten, zich niet laten besluipen.

Feline schrikt ook wakker en is meteen alert. Ze springt in de armen van Tanya. ‘Mama, er waren weer spoken. Daarom sliep ik hier.’

‘Feline, je weet toch dat spoken niet bestaan. Je moet echt in je eigen bed slapen.’ Tanya kijkt Anouck wat verwijtend

aan. 'De volgende keer moet je haar terugsturen, hoor. Anders lig je geen nacht alleen.'

'Ze zei dat ze ook altijd bij jou en Uwe mocht slapen,' verontschuldigt Anouck zich snel.

Tanya schudt haar hoofd. 'Ze weet hoe ze je om haar vinger moet winden. Pas maar op, ze is een lieve meid, maar ze is niet vies van een leugentje om bestwil.'

Feline laat haar moeder los en kijkt Anouck met zielige hondenogen aan. 'Ben je boos?'

'Nee. Ik vind het alleen jammer dat die spoken van jou niet echt bestaan. Ik had me zo verheugd op een gezellig feestje onder jouw bed.' Anouck knipoogt naar Tanya, die hoofdschuddend naar de deur loopt.

Feline wacht tot haar mama de kamer uit is. Dan fluistert ze: 'Mama zegt dat ze niet bestaan, maar ik weet zeker van wel. De volgende keer neem ik je mee naar mijn kamer. Dan kun je de spoken zelf zien.'

Anouck knuffelt haar. 'Ik ben benieuwd.'

In de keuken staat een picknickmand klaar, vol met lekkernijen en sapjes.

'Waar gaan we heen?' vraagt Feline opgewonden.

'Picknicken in de bergen,' zegt Uwe.

Anouck werpt een blik door het raam op de besneeuwde straten. 'Is het daar niet een beetje koud voor?'

'We rijden met de auto naar onze berghut,' zegt Tanya lachend. 'Daar kunnen we binnen eten. Er is een prachtig uitzicht. De komende week nemen we je mee naar een aantal plekken waar we als gezin graag komen. Dat is een goede manier om ons en onze gewoonten te leren kennen. En je ziet nog eens wat van de omgeving.'

'Leuk,' geeuwt Anouck.

'Ja toch? Je kijkt een beetje sip.'

‘Echt? Zo voel ik me niet, hoor,’ liegt Anouck. Ze is nog steeds misselijk van haar nachtmerrie en van de schok dat Tanya haar zomaar heeft kunnen besluipen.

‘Gelukkig maar. Kunnen we gaan? Hebben we alles?’ Uwe lijkt niet te kunnen wachten om de auto in te stappen.

‘Ja, we kunnen. Daniel is lekker warm aangekleed.’

Als de hele familie bij de auto is aangekomen, opent Anouck het achterportier om in te stappen. Maar Tanya staat erop dat ze voorin gaat zitten, naast chauffeur Uwe. ‘Dan leer je de weg hier beter kennen. Je zult vast nog vaak uitstapjes gaan maken met de kinderen. Feline vindt de berghut fantastisch.’

De autorit is geweldig mooi.

‘Zo anders dan het vlakke Nederland,’ verzucht Anouck.

‘Die besneeuwde bergen zijn net reuzen met witte kaboutermutsen.’

Uwe kijkt haar even vreemd aan. ‘Je hebt een enorme fantasie.’ De lachrimpeltjes rond zijn bruine ogen springen tevoorschijn. Ze maken hem aantrekkelijk, ze zijn een teken van ervaring en gevoel voor humor. Haar hart maakt een sprongetje. Stilletjes neemt ze een extra hap lucht en dwingt zichzelf naar buiten te kijken. De prachtige omgeving is duidelijk zichtbaar, ondanks de laag sneeuw die steeds dikker wordt naarmate ze hoger de bergen in rijden. Het witte landschap, dat afsteekt tegen de strakblauwe lucht, maakt de rit tot een *real life* kerstkaart.

Vlinders dansen door Anoucks buik als ze denkt aan het nieuwe jaar. De herstart die ze zichzelf heeft beloofd zal volgend jaar rond deze tijd allang rond zijn. Niemand zal dan nog weten hoe het was voordat Anouck haar intrede deed. Haar mondhoeken krullen omhoog. Ze kijkt in het spiegelkje van de zonneklep en geeft zichzelf een haast

onzichtbare knipoog. Daarna keert ze zich om naar de achterbank.

Tanya glimlacht. 'Het is hier mooi, hè?'

'Het is echt prachtig. Ik zou nergens anders willen zijn.'

Na veertig minuten rijden bereiken ze de hut. Anouck kijkt verrukt naar het kleine houten huisje op stenen palen. De reusachtige bergen op de achtergrond en in de verte het geklater van een waterval in de 'achtertuint' van enkele vierkante kilometers geven haar eindelijk een gevoel van thuiskomen. Ze zucht. 'Dit is een droomplek. Dank je wel dat ik dit met jullie mag delen.'

'Je bent onderdeel van ons gezin. Zo zien wij dat tenminste. Ik heb een oudere zus, Eva. Jij bent als het ware mijn jongere zusje,' zegt Tanya.

'O, dan is Anouck dus mijn schoonzus,' schatert Uwe. Hoofdschuddend pakt hij de picknickmand uit de kofferbak.

Tanya steekt de sleutel in het sleutelgat en opent de houten deur. 'Kom binnen in ons hutje.'

Anouck kan haar ogen niet geloven. Het kleine vertrek doet haar denken aan tekeningen in een sprookjesboek. Dit is grootmoeders huisje uit Roodkapje, maar dan zonder de grote boze wolf.

De hut bestaat uit één kamer. Een vierkante tafel en vier houten stoelen staan in het midden. Aan de muren hangen planken waarop eetborden, koffiekopjes, bestek, een suikerpot en een bus met zout hun plek hebben gekregen. Er staat een blauwe gasbus die Anouck doet denken aan de hilarisch onhandige kookpogingen van haar moeder tijdens de campingvakanties in haar kindertijd. Een allesbrander moet zorgen voor de nodige warmte. Tegen de achterwand, onder een vierkant raampje, staat een twijfelaar. Door een

spleetje tussen de blauwgeruite gordijntjes voor het raampje schijnt een straaltje zonlicht naar binnen.

‘Blijven jullie hier ook slapen?’ vraagt Anouck verwonderd.

Tanya schudt haar hoofd. ‘Voordat Feline was geboren wel. Nu niet meer. We missen hier de luxe van stromend warm water. Dat vind ik niet handig voor de hygiëne van de kinderen. Die tijd komt wel weer als ze wat groter zijn, of desnoods als ze het huis uit zijn. Koffie?’

Zonder het antwoord af te wachten loopt ze naar buiten met een pannetje. Ze vult het met sneeuw, smelt de inhoud op de gasbrander en brengt het smeltwater aan de kook. Een losse filterhouder gaat op een meegebrachte thermoskan. Tanya stopt er een filterzakje in en schept daarin koffie uit een van de voorraadbussen. Het kokende water gooit ze scheut voor scheut op de gemalen koffie. De hete drank druppelt gestaag in de thermoskan. Het tikkende geluid wakkert het vakantiegevoel van Anoucks kinderjaren aan. Ze ziet het weer voor zich. Kamperen in Eersel, de warme knuffels van haar moeder, de aandacht van haar vader, de totale ontspanning, de eerste kus van haar jaarlijkse vakantie vriendje Bram. Nooit kwam het tot een tongzoen. Jakkies, ze moesten er allebei niet aan denken. Ze hielden elkaars hand vast en kusten elkaar op de hermetisch gesloten mond. Was Anouck niet bij Bram, dan was ze bij het animatieteam. Toneelspelen was toen al haar passie. Wegkruipen in andermans huid, zijn wie ze op dat moment wilde zijn. Zolang ze maar even niet Anouck was.

‘Hier is je verse koffie. Melk, suiker?’ De vraag van Tanya haalt Anouck uit haar herinnering.

‘Nee, dank je. Zo goedkoop mogelijk.’

‘Hoe vind je het hier?’

‘Het lijkt wel vakantie. Wat een heerlijke plek.’

‘In de zomer is het nog mooier. Dan komt er ook regelmatig een wandelaar langs, zodat we genoeg aanspraak hebben.’

‘Ga je na de koffie mee een stukje wandelen?’ vraagt Uwe.

‘Graag. Leuk,’ zegt Anouck iets te enthousiast.

Het lijkt Tanya niet op te vallen. ‘Nemen jullie Feline mee? Dan blijf ik met Daniel binnen. Ons mannetje is dik aangekleed, maar ik denk toch dat het te koud is voor een lange wandeling.’

Anouck denkt dat het allemaal wel mee zal vallen, maar ze zegt niets. Ze krijgt de kans een gesprek met Uwe te voeren, misschien zelfs even alleen met hem te zijn. Die mogelijkheid laat ze niet lopen.

Glimlachend loopt Uwe achter het tweetal aan. Hij kijkt van een afstandje toe hoe zijn dochter de au pair helemaal inpakt. En andersom. Het is ongelooflijk hoe de verlegen Feline de nieuwste aanwinst in hun gezin al na een paar uurtjes heeft geaccepteerd. Hoe anders was dat met de komst van Daniel vier maanden geleden. Het duurde zeker twee weken voordat Feline aanvaard had dat haar broer een blijvend onderdeel van haar leven is.

In dat opzicht lijkt ze op mij, denkt Uwe. Het gezinsleven is me overkomen, accepteren is een proces dat lang duurt. Heel lang. Tot op de dag van vandaag.

Door de dikke sneeuwlaag is het zes minuten lopen naar de waterval. In de zomer maken ze de wandeling minimaal twee keer zo snel. Feline en Anouck ploegen hand in hand door de witte, waterige massa heen. Uwe volgt ze op een afstand. Hij weet nog niet goed wat hij met de au pair aan moet.

Ze is geil, met haar pittige kastanjebruine kapsel, sprekende felblauwe ogen, cup D en afgetrainde buik en billen. Hij zou haar willen nemen, hier in de sneeuw. Maar zelfs hij snapt dat seks met de au pair wel erg banaal is. Of je nou een boek leest of een televisieserie kijkt, de au pair is altijd die aantrekkelijke adolescent met overheerlijke rondingen onder een dun bloesje. De vader des huizes is altijd toe aan een affaire en aan het einde van het verhaal komt de vrouw

des huizes er altijd achter en zijn de rapen gaar. Uwe besluit zich wijselijk in te houden en, in ieder geval voorlopig, op professionele afstand te blijven.

De waterval spettert op een formatie rotsen en stenen. Het is een kleine, smalle waterval, maar het gekletter is er niet minder om. Uwe wandelt naar Anouck die als een standbeeld naar de kolkende massa staat te kijken.

‘Vind je de waterval mooi?’ vraagt hij.

‘Niet echt nee.’ Anouck draait zich met een verdrietig gezicht naar hem toe. ‘Al dat water doet me denken aan...’

‘Zullen we hier verstoppertje doen?’ komt Feline tussenbeide.

Anouck herpakt haar au pair rol supersnel. ‘Oké. Wie is hem?’

‘Jij!’

‘Dan tel ik nu tot tien. En dan moet jij je verstoppen.’

Anouck doet haar handen voor haar ogen.

‘Begin maar,’ gilt Feline.

‘Een, twee...’

Feline zet het op een lopen en gaat vijf meter verderop achter een groot rotsblok zitten.

Uwe geniet stilletjes van het schouwspel. Anouck vindt Feline snel. Het rotsblok is de enige verstoppelplek en de voetsporen die Feline in de sneeuw heeft achtergelaten, maken de speurtocht bijzonder makkelijk.

‘Je bent echt goed met kinderen,’ zegt Uwe als Anouck weer bij hem staat.

‘Dank je. Feline is een lieverd.’

‘Dat kan ze zeker zijn. Maar ze heeft ook haar...hoe noem je dat in het Nederlands...’

‘Haar nukken?’

‘Haar neuken ja...dat bedoel ik.’

Anouck schatert het uit. 'Neuken is heel wat anders, Uwe. Grapjas.' Er verschijnt een blos op haar wangen.

'Dat weet ik toch,' zegt Uwe. Hij kijkt haar diep in de ogen. Anouck draait zich om en loopt dichterbij naar de waterval toe.

Feline maakt met haar armen en benen sneeuwengelen vlak bij de verstoprots. Die vermaakt zich nog wel even.

Anouck zucht diep. 'Die grote massa's water die over elkaar heen vallen... ik vind het echt verschrikkelijk. Ik zou hier nog niet dood gevonden willen worden.'

'Als ik je hier dood vind, ga ik je graf niet graven.'

'Waarom niet?'

Uwe grinnikt. 'De grond is te hard.'

Anouck neemt hem geamuseerd op. Ze raakt even zijn gespierde arm aan. 'Jij hakt er wel een gat in.'

Voordat hij met een gevat antwoord kan komen, rukt er iemand aan zijn jas.

'Gaan we weer naar mama?' vraagt Feline. 'Ik heb honger. Zou de picknick al klaarstaan?'

'Waarschijnlijk wel. Kom, dan gaan we terug naar de hut.'

Uwe is blij dat hij uit de verleidende scene kan stappen. Hij moet verder uit haar buurt blijven, anders gaat het geheid mis. Dat kan alles verpesten.

Met zijn drieën lopen ze terug. Hand in hand. Feline in het midden. Ze telt van een tot drie. Anouck en Uwe tillen haar steeds op de derde tel op, zodat het meisje als een vogeltje tussen hen in vliegt.

'Dit is leuk. Ik vind jullie lief!'

Uwe en Anouck kijken elkaar geamuseerd aan. 'Wij jou ook,' zeggen ze tegelijkertijd.

Na een gezellige lunch in de hut keren ze terug naar het dorp vlakbij het Jurapark. Onderweg zingen Tanya en Anouck Nederlandstalige liedjes. Feline doet zo goed mogelijk mee. Uwe haakt al snel af. Dit Nederlands gaat hem toch iets te snel.

Een hels klokkenkabaal verwelkomt hen als ze het dorp in rijden.

Tanya verheft haar stem. ‘De kerk laat weer flink van zich horen.’

‘Zijn dat de klokken van maar één kerk?’ vraagt Anouck verbaasd.

Het gerinkel is zo luid dat het lijkt alsof er vijf klokkenspellen tegelijk bezig zijn.

Tanya schreeuwt nog wat harder, om zich verstaanbaar te maken. ‘De kerk heeft vijf klokken van 241, 405, 600, 1013 en 1968 kilo. Elke zaterdagmiddag om vier uur spelen die een mooie melodie. Mooi, maar hard. Het is in het hele dorp te horen. We zijn allang blij dat de klokken ons op zondagochtend met rust laten. Dit is tenminste een christelijke tijd om jezelf luidkeels te laten horen.’

Anouck knikt bevestigend.

Uwe rijdt stapvoets door het dorp en toont Anouck een aantal belangrijke plekken. ‘Dit is de kleuterschool waar

Feline in maart heen gaat, als ze vijf jaar is.' Hij wijst naar een crèmekleurig gebouw met hoge ramen die grotendeels gebruikt worden om de kleurrijke kinderknutsels tentoon te stellen. Het schuine puitdak is belegd met zwarte dakpannen die zichtbaar zijn onder het dunne laagje sneeuw. Het glanzend zwart steekt fel af tegen de lichte muren. Het plein is rijkelijk voorzien van speeltoestellen, stuk voor stuk in de kleuren rood, blauw en geel.

Anouck draait zich naar de achterbank. 'Dat ziet er leuk uit, Feline. Heb je zin om naar school te gaan?'

'Nee.' Het meisje kijkt vastberaden.

'Waarom niet?'

'Ik wil bij jou blijven.' Met een pruillip bekrachtigt Feline haar opmerking.

'School is maar een paar uurtjes op een dag. Je kunt er leuk spelen met vriendjes en vriendinnen. En knuffelen met de juf.' Anouck steekt haar duim omhoog om de positieve insteek van haar verhaal te illustreren. Het werkt niet.

'Ik knuffel liever met jou.' Feline kijkt sip naar beneden.

'Het komt helemaal goed, *Schnuckelchen*,' komt Tanya tussenbeide. 'Let maar op. Als je vijf jaar bent, wil je graag naar school.'

Feline kijkt haar moeder aan. Ze heeft tranen in haar ogen. Tanya trekt het hoofd van haar dochter tegen zich aan en aait door de lange blonde haren. 'Als het niet lukt, hoeft het niet per se, Feline. Maak je maar niet druk.'

Anouck kijkt vanaf de rijdersstoel naar het tafereel tussen moeder en dochter op de achterbank. *Daar komt niets of niemand tussen*, denkt ze verbitterd. *Nog niet tenminste.*

'Daar is de Volg supermarkt,' vervolgt Uwe ongestoord de rondleiding. 'En daar meteen rechts de Raffeissenbank.'